

kretního případu, takže dopis nemohl sloužiti za podklad vyšetřování proti obviněným zřízcům pily a také ve skutečnosti četnictvo nezavedlo proti nim pátrání pro domnělé majetkové delikty. Skutková podstata zločinu dle Šu 209 tr. zák. prý však předpokládá, by pachatel v křivém obvinění uvedl takové okolnosti, na jejich základě by mohla býti zbudována obžaloba. Avšak stížnost jest na omylu. Křivé obviňování jiného ze zločinu, které se nestalo u vrchnosti, spadá pod trestní sankci Šu 209 tr. zák. (II věty) tenkrát, stalo-li se takovým způsobem, že by mohlo zavdati vrchnosti příčinu k vyšetřování neb aspoň k pátrání, tedy třeba jen k trestnímu vyhledávání proti obviněnému. Jest proto úplně lhostejno, zda bylo proti nařknutým zaměstnancům velkostatku také skutečně zavedeno trestní vyhledávání čili nic. Obvinění samo se může státi nejen výslovně, nýbrž i uvedením takových okolností, které dle úmyslu pachatele vrhají na jiného podezření z určitého trestného činu. Není proto třeba, by obvinění obsahovalo konkrétní okolnosti a dokonce pak podrobné a přesné, by na jejich základě mohla býti podána obžaloba jak za to má stížnost, nýbrž stačí již pouhé tvrzení okolností, jež jsou způsobilé odůvodniti proti někomu pouhé podezření ze zločinu. V tomto případě bylo ostatně obvinění zcela určité a bylo také způsobilé, dáti trestním úřadům příčinu k zavedení vyhledávání proti nařknutým osobám, poněvadž — jak rozsudek zjišťuje — ředitelství velkostaku nařídilo, by obvinění zřízcům pisatele žalovali a takto ho přiměli k případnému důkazu pravdy o tvrzeních dopisu. Jest samozřejmo, že by se trestní řízení obrátilo ihned proti nařknutým jako obviněným, jakmile by se tvrzení anonymního dopisu ukázala pravdivými.

Čís. 1360.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).
Glauberova sůl jest předmětem potřeby.

Předměty potřeby jsou všechny věci movité, jež skutečně slouží životním potřebám lidí a domácích zvířat, i když to nejsou věci nepostrádatelné a i když je lze nahraditi jinými.

(Rozh. ze dne 17. listopadu 1923, Kr I 754/22).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku lichevního soudu při krajském soudě v Litoměřicích ze dne 23. března 1922, jímž byli obžalovaní podle Šu 259 čís. 3 tr. ř. sprostěni z obžaloby pro přečin Šu 11 čís. 4 zákona ze dne 17. října 1919 čís. 568 Sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, aby ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Napadený rozsudek sprostil obžalované z obžaloby s odůvodněním, že Glauberovu sůl nelze pokládati za předmět potřeby. O subjektivní vině obžalovaných se rozsudek nevyslovil. Zmateční stížnost právem

namítá proti sprostujícímu rozsudku, že je právně mylným a zmatečným dle č. 9 a) Šu 281 tr. ř., poněvadž vykládá nesprávně pojem přemětu potřeby (§ 1 lichevního zákona). Glauberova sůl — síran sodnatý — je chemická sloučenina, která nepochybně slouží k přímému i nepřímému ukojení potřeb lidí a domácích zvířat. Napadený rozsudek sám zjišťuje, že ji zverolékaři předpisují jako projímací prostředek pro domácí zvířata, a sám připouští, že se jí užívá v továrním průmyslu k barvení. Ve skutečnosti jest používání Glauberovy soli velmi rozsáhlé v průmyslu skiářském, textilním i chemickém. Slouží-li takto zmíněná sůl potřebám lidí i domácích zvířat, nemůže ji zbaviti vlastnosti přemětu potřeby okolnost, uvedená v rozsudku, že totiž lze místo ní použiti jako projímacího prostředku jiného, lepšího a neškodného prostředku, a že také k barvení látek jí není nutno používat, poněvadž zákon rozumí předměty potřeby všechny věci movité, které skutečně slouží životním potřebám lidí a zvířat domácích, i když to nejsou věci nepostrádatelné a i když je lze nahraditi jinými.

Čís. 1361.

S hlediska Šu 36 tr. zák. požívají zvýšené ochrany Šu 68 tr. zák. i vrchnostenské osoby cizozemské, třebas tu nebylo státní smlouvy o vzájemném stíhání aniž se vyžaduje reciprocit.

(Rozh. ze dne 17. listopadu 1923, Kr I 1048/22).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 7. července 1922, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem veřejného násilí dle §§ 81 a 82 tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Uplatňuje-li stížnost hmotněprávní zmatky čís. 9 písm. a), čís. 10 Šu 281 tr. ř. jest jí vycházeti ze skutkových zjištění nalézacího soudu, jelikož jen srovnáním těchto se zákonem lze přezkoumati, zda nalézací soud porušil zákon nebo nesprávně ho použil při podřadění skutku, obžalovanému za vinu kladeného, pod dotčené pojmy hmotného práva. Rozsudkovým výrokem první stolice ve spojení s rozhodovacími důvody je zjištěno, že příběh, o který jde, udal se v U., tedy na území říšsko-německém, nikoli teprve na tuzemském území, když byli prý obžalováni cizozemskými vrchnostenskými osobami neoprávněně stíháni přes hranice. Při právním posuzování děje sluší proto vycházeti ze zjištění, že násilný odpor obžalovaných dál se na území, na kterém svědek N. vykonával jako hlavní strážmistr saského četnictva svoji službu, pozůstávající ve střežení hranic; k zatýkání a předvádění obžalovaných byl svědek na tomto území jako zřízenec bezpečnostní služby dle Šu 127 tr. ř. pro německou říši formálně oprávněn. Stížnost namítá ovšem,